

istudent

Nr.1 / Octombrie 2017

**Universitatea „Dunărea de Jos” Galați
Facultatea de Litere**

COMITETUL EDITORIAL

Redactor șef

ANA-MARIA IFTIMIE

Secretar de redacție

MĂDĂLINA CARP

Redactor

ALEXANDRINA VLAS

Colaboratori

**IONELA BARTOLI-
CORCIOVEI**

**EMANUELA-ELISABETH
CĂLIN**

MARIAN COMAN

EMANUEL GHIMPU

IULIA ONOFREI

**ALEXANDRU-ANDREI
ORAC**

**MARIANA ADRIANA
PETCU**

AGNES-GABRIELA RUSU

Contact

facebook.com/istudent.ugal/

istudent.ugal@gmail.com

CUPRINS

1. Cercetare

- The Devil in Marlowe's and Jonson's Plays – Ana-Maria Iftimie
- Pronumele demonstrativ – Emanuela-Elisabeth Călin

2. Traduceri

- Inventatorul – Agnes-Gabriela Rusu
- Ce înseamnă să-ți planifici cariera? – Alexandru-Andrei Orac
- Vremea musonului: patru ani în India – Ana-Maria Iftimie

3. Creații literare

- The Legend of Azorel – Ionela Bartoli-Corciovei
- Decablat – Marian Coman
- Jurnalul unei umbre – Iulia Onofrei
- Toamna; Fluturii nu mor; Petale – Alexandrina Vlas

4. Recenzii

- The Magicians – Ionela Bartoli-Corciovei
- Penny Dreadful – Mariana Adriana Petcu

5. Student life

- Interview with an Erasmus student – Mădălina Carp
- Student Hub – Emanuel Ghimpu

6. De prin lume...

- Bușteni, fundul găleții cu munți – Ionela Bartoli-Corciovei

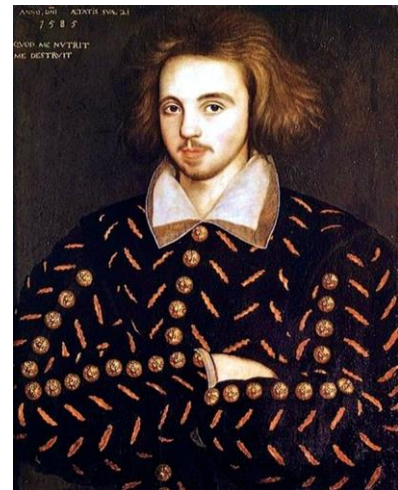
CERCETARE

The Devil in Christopher Marlowe's and Ben Jonson's Plays

The Devil was quite a popular character in Renaissance drama, mostly due to economic, religious and cultural reasons, thus making its way even into Christopher Marlowe's and Ben Jonson's plays. Marlowe's *The Tragical History of the Life and Death of Doctor Faustus* and Jonson's *The Devil is an Ass* include devils as characters, but perceived in different ways: while Mephostophilis is a rather fearful devil, the agent of Faustus's damnation, Pug is a comical character that humans either ignore or humiliate.

The slow development of economy and technology throughout the late Middle-Ages and the Renaissance period is one of the reasons why the Devil has endured for so long on stage, even long after God and the Angels stopped being represented in drama performances. This slow pace of change caused the materials for the costumes to remain the same, thus making it easy for the actors to procure the necessary outfit. Even so, costumes did not play as important a role in the popularity of the Devil in English Renaissance drama as the religious beliefs and the mentality of people, as well as the flourishing of demonology, did. According to Stuart Clark, these relied on 'oppositional thinking' within the frame of which God and the devil were at the top of the hierarchical oppositions dominating the representation of the world, while parallels were drawn between "good and evil, truth and illusion, community and chaos, baptized and non-baptized, belief and heresy" (Cox 2000: 5-6).

The understanding of the Devil as a popular character in Renaissance drama is, to some extent, related to "the English secularization" (Cox 2000: 10). The phenomenon should be understood in the light of the differences between the "sacred" culture and the "secular" culture which Jon Sommerville defines in terms of the contrast between "a people whose religious rituals are so woven into the fabric of their life that they could not separate religion from the rest of their activities" and "a society in which religion is a matter of conscious belief, important primarily for the time of one's most philosophical and poetic solitude" (qtd. in Cox 2000: 10). Henry VIII was the one who initiated the process of secularization in England by breaking away from the influence of the Roman-Catholic Church, thus making a clear distinction between the power of religion and the influence of the social and political institutions. When Henry VIII declared himself head of the Anglican Church, he did not aim so much at uniting monarchy with the Church, but rather at limiting religion and subordinating it to the crown. This action had consequences on more than just one level. First of all, it had a strong material impact, meaning that all the estates of the Catholic Church

were transferred to Henry VIII's nobles and that people changed the way in which they fashioned their worship spaces, "spent their money, distributed largesse to the poor (or sought relief, if they were poor), lived virtually every facet of their daily lives, and died" (Cox 2000: 11). Secondly, there was a strong impact from the intellectual and psychological point of view, which led, among other things, to the secularization of the English drama, in general, and of the stage devils, in particular (Cox 2000: 11).

According to Sommerville, "the devil is as much a part of the realm of the supernatural as is God. The secular or profane realm contains only everyday beings, not those remarkable for their diabolical character" (qtd. in Cox 2000: 11). Therefore, if, in the Renaissance post-Reformation period, the devil was considered as not belonging to the supernatural, but being merely superhuman, in the pre-Reformation period, he was part of the sacred outlook, just as God was, and he was considered the opposite of God, accounting for everything that was wrong, not only in terms of morality and religion, but also with regard to "sickness, death, accidents, crop failure or social conflict" (Cox 2000: 11). So, the major purpose of religion in people's life was to teach them how "to reject and defeat the devil" (Cox 2000: 11), for people generally believed that everyone was due to meet the devil throughout their lives, sometimes without even knowing it.

The doctrine of the original sin stated that newborns belonged to the devil and that, through baptism, the devil could be expelled and the baby reclaimed for Christ. The devil was looked upon as God's "cosmic and personal enemy", the source of "childhood illness, accidents, death, and deformity" (Cox 2000: 12).

The confrontation with the devil at the moment of baptism was to repeat at the end of one's life, on the deathbed, a recurrent belief especially in the late Middle Ages. The concern with death was thus evident in the thriving of the *ars moriendi*, the dance of death, and in the interest people took in purgatory and indulgences. The devil was pictured in many illustrations as being present at the deathbed and, as Eamon Duffy points out, these pictures were meant to portray the deathbed as "the centre of an epic struggle for the soul of the Christian, in which the Devil bent all his strength to turn the soul from Christ and His cross to self-loathing or self-reliance" (qtd. in Cox 2000: 12). In order to be prepared to face the devil on the deathbed, people had to make material donations for which they received prayers every Sunday, no matter how small the contribution. In this way, no one was deprived of the opportunity to prepare for what was to come at the moment of death.

Moreover, liturgy – which played an important role in people's everyday life – did not only provide spiritual comfort, but also shaped the way people regarded material life based on ritual experience that encompassed life, death, and wellbeing. The most important part of the liturgical year was the period between Advent and Easter, which included Ascension, Whitsunday, and Corpus Christ. During this period of time, "a sequence of feast days commemorated the life, passion, resurrection, and ascension of Christ, which were definitely efficacious in the cosmic defeat of Satan" (Cox 2000: 14). The series of Christocentric feasts actually recreated "the cosmic victory of Christ over Satan in innumerable ways" (Cox 2000: 15). One of these feasts, for example, was Candlemas, celebrated on February 2, which "commemorated the purification of Mary and the presentation of the infant Jesus in the temple" (Cox 2000: 15). The name of this celebration comes from the fact that the worshippers carried candles in a procession and received blessings from the priest, after making a financial contribution as well.

There were, of course, non-Christocentric feasts which helped people oppose evil. As an example, "on All Souls' eve, the parish bells rang till midnight, and consecrated candles were burned in windows to ward off demonic power" (Cox 2000: 16). According to Duffy, most of the stories that surround these feasts involve saints and they recall the power that God has over demons: "St. Mary Magdalen, who had seven devils exorcised from her by Jesus; St.

Agnes who intervened for the life of a prefect's son who had been strangled by demons; St. Margaret, who was swallowed by the devil in the form of a dragon, which she exploded by making the sign of the cross" (qtd. in Cox 2000: 16).

Stage devils were related to the devil of the traditional religion but not necessarily reducible to the devil of theology. Stage devils also acquired a social function and were meant to embody communal values, illustrating the society of the late Middle-Ages rather satirically. In the light of social unrest (peasants' uprisings), certain playwrights came to use the devil to illustrate the fact that the threat to society did not actually come from the lower classes, but from the crown and the aristocracy, even from members of the ecclesiastical elite. Later on, however, devils would be identified with commoners only. As John Cox remarks,

This development, however, is a product of increasing competition between commercial acting companies and of changing patterns of dramatic authorship. Ironically, the association of stage devils with the lower class, attributed (...) to repressive Christianity, actually came about only after plays had become secularized and traditional oppositional thinking made less impact on their dramaturgy. (Cox 2000: 18)

Christopher Marlowe is probably the first playwright to use devils as characters on the Renaissance commercial stage in *The Tragical History of the Life and Death of Doctor Faustus*, in order to portray the secularization of English life caused by the Reformation. The ambiguity of Marlowe's life is well captured in the motto "*Quod me nutruit me destruit*" ("What nourishes me destroys me") and, likewise, his heroes are, as Harry Levin puts it, "overreachers", meaning that they are aggressively competitive, even if their competitiveness is never rewarded with success (in Cox 2000: 110). This implicitly applies to Faustus who, because of his ambition, makes a deal with the Devil in order to gain power through knowledge. He ends up destroyed by that which nourished him, which has a great impact on the world of Marlowe's play and distinguishes his devils from any of the devils on the English stage before him. Marlowe borrows from the religious tradition and acknowledges it, especially in writing the character of Lucifer. Traditionally, Lucifer was believed to have fallen because of his exceeding ambition and Marlowe incorporates that in one of the exchanges between Faustus and Mephostophilis (Cox 2000: 110):

Faustus. Was not that Lucifer an angel once?
Mephostophilis. Yes, Faustus, and most dearly loved of God.
Faustus. How comes it then that he is prince of devils?
Mephostophilis. O, by aspiring pride and insolence,
For which God threw him from the face of heaven. (I.1.67-71)

What makes Marlowe's devil different is the fact that, although he is supposed to deceive people and convince them to fall into sin, Mephostophilis actually tries to send a warning to Faustus of what will come once he signs his soul away, albeit in a very subtle manner:

Faustus. And what are you that live with Lucifer?
Mephostophilis. Unhappy spirits that fell with Lucifer,
Conspir'd against our God with Lucifer,
And are for ever damn'd with Lucifer.
Faustus. Where are you damn'd?
Mephostophilis. In hell.

Faustus. How comes it then that thou art out of hell?
Mephostophilis. Why, this is hell, nor am I out of it.
Think'st thou that I, who saw the face of God
And tasted the eternal joys of heaven,
Am not tormented with ten thousand hells
In being depriv'd of everlasting bliss?
O, Faustus, leave these frivolous demands,
Which strike a terror to my fainting soul. (I.3.72-84)

Mephostophilis's words, however, can be understood in two ways: they could either be a warning, or they could actually be an incentive to make Faustus choose the side of the devils, working on the principle of reverse psychology (Cox 2000: 118), because as it can be seen later on, despite Mephostophilis's constant descriptions of hell, Faustus still chooses to be completely ignorant, his ambition and desire for power outweighing by far any concern with what hell might be like and what his fate might be after the termination of his contract:

Faustus. (...) Think'st thou that Faustus is so fond to imagine
That after this life there is any pain?
No, these are trifles and mere old wives' tales.
Mephostophilis. But I am an instance to prove the contrary,
For I tell thee I am damn'd and now in hell.
Faustus. Nay, and this be hell, I'll willingly be damn'n:
What, sleeping, eating, walking, and disputing! (I.5.134-140)

If Faustus has any second thoughts about signing the contract, they are dissipated after his witnessing a number of shows put on by devils summoned by Mephostophilis himself, who is still trying to convince Faustus to sign his soul away, his previous warnings left aside.

Faustus. Speak Mephostophilis: what means this show?
Mephostophilis. Nothing, Faustus, but to delight thy mind,
And let thee see what magic can perform.
Faustus. But may I raise such spirits when I please?
Mephostophilis. Ay, Faustus, and do greater things than these. (II.1.83-87)

That may account for the feeling of ambiguity that shrouds Mephostophilis's character. Although at first he tries to give subtle warnings, that might as well be meant to tempt Faustus, Mephostophilis then endeavours to impress Faustus by showing him the things he could do with the power that could be granted to him if he chose to seal the bargain. "The constant presence of devilish 'show' keeps Faustus thinking he is participating in an illusion, but leaves him unable to understand the actual significance it hides" (Woods 2013: 229).

In contrast to Ben Jonson's devil character Pug, who appears in the play *The Devil is and Ass*, Mephostophilis does not come to the world of the humans to serve Faustus, but because he is looking forward to obtaining Faustus's soul, actually dominating the latter. He uses various methods to convince Faustus to sign the deal, threatening him with the tortures that await him in hell and summoning devils to put on shows for him and giving him a taste of the great things he could accomplish with magic, but never resorting to physical pain, which would not be effective in persuading Faustus (Cox 2000: 117). Mephostophilis even summons the Seven Deadly Sins, whom Faustus looks on with interest rather than fear.

Pug, on the other hand, is the image of a devil who, sent out into the unknown, wicked world ends up being completely ignored and mocked at by humans, irrelevant to them. In fact, man proves to be even worse than the devil and Pug becomes a rather comical character in his inability to live up to the traditional expectations of the devil. Even Satan recognises at some point that the world has changed, marginalising him (McEvoy 2008: 142): “This is not that will do, they are other things/ That are receiv’d now upon Earth, for Vices;/ Stranger and newer: and chang’d every hour.” (I.1.100-102)

Once he arrives among humans, Pug has to take a ready-made body, that of a robber who had been hanged, and must serve the first man he meets, staying with him until midnight. Meeting Fitz-Dottrel, Pug tells him that he was sent by Satan, but the former does not believe him and quickly dismisses him, therefore once again highlighting Pug’s status as a comical devil, who is not taken seriously even by someone who had been trying for a long time to summon devils. Fitz-Dottrel simply tells Pug that he had interrupted his meditation:

Pug. Sir, I shall put your worship to no charge,
More than my meat, and that but very little,
I’ll serve you for your love.

Fitz-Dottrel. Ha! without wages?
I’ll hearken o’that ear, were I at leasure.
But now, I’m busie. ‘Prythe, friend forbear me,
And’ thou hast been a Devil, I should say
Somewhat more to thee. Thou dost hinder, now,
My meditations.

Pug. Sir, I am a Devil.

Fitz-Dottrel. How!

Pug. A true Devil, sir.

Fitz-Dottrel. Nay, now, you lie. (I.3.18-27)

Another reason why Fitz-Dottrel won’t believe that Pug is actually a devil is that his appearance does not resemble the traditional image of a devil, which Pug calls “a popular error”:

Fitz-Dottrel. I look’d o’ your feet, afore, you cannot cozen me,
Your shoo’s not cloven, Sir, you are whole hoof’d.

He views his feet again.

Pug. Sir, that’s a popular error, deceives many. (I.3.30-32)

Unlike Mephostophilis, whose aim is to tempt Faustus and make him sign his soul away, thus being a rather genuine devilish figure, Pug ends up being a servant to Fitz-Dottrel and his wife. Fitz-Dottrel asks him to spy on his wife (especially after she has been courted in public by the gallant Wittipol) and make sure she does not spend her time with anyone, which Pug eventually admits to Mistress Fitz-Dottrel. Yet, to Mistress Fitz-Dottrel’s surprise, he declares himself her “slave” and “the servant of her secrets:”

Pug. Mistris, it is, but first, let me assure
The Excellence of Mistresses, I am,
Although my Master’s Man, my Mistris Slave.
The Servant of her secrets, and sweet turns,
And know, what fitly will conduce to either. (II.2.34-38)

Pug declares that he is eager to help Mistress Fitz-Dottrel escape the oppression of “the Ass” that is her husband, and allow her to live a life full of entertainment in the company of the friends she might choose, further declaring his love:

Pug. Dear delicate Mistris, I am your Slave,
Your little Worm, that loves you: your fine Monkey;
Your Dog, your Jack, your Pug, that longs to be
Stil’d o’ your Pleasures. (II.2.126-129)

Thus, Pug is actually trying to make his master a cuckold, this being his first ‘feat’ worthy of a devil in the human world. But it eventually backfires and Pug ends up doing more good than evil – all his attempts at encouraging sin fail, mostly due to the fact that “Jacobean London has become so sophisticated and ingenious in its vices that it goes far beyond anything hell and Satan can offer” (Dutton 2006: 67). In the aftermath of the good beating that Fitz-Dottrel gives him for having tried to seduce his wife, Pug develops genuine fear of Fitz-Dottrel (as other scenes of the play show), thus displaying a characteristic that is not attributed to devils.

In the end, Pug understands that Satan was right, that mankind has become even worse than the devils and that he was surely no match for what was out there. He ends up pleading to return to Hell, “for Hell is but a grammar school to London’s university of vice” (van den Berg 2001: 9).

To conclude, Mephostophilis and Pug are two opposite devils. Obviously inspired by the image of the devil in the English medieval culture, the former stops at nothing to make Faustus sign the pact by which he sells his soul for twenty-four years of absolute knowledge, ignoring that he would have to pay the price of an eternity to hell. More explicitly the product of a cultural environment affected by secularization, the latter is ignored by humans, treated with indifference and even stoops as low as being afraid of man, who has become even more corrupted than the devil himself.

References

- Cox, J. D. (2000) *The Devil and the Sacred in English Drama, 1350-1642*. Cambridge: Cambridge University Press
- Dutton, R. (2001) “Jonson’s satiric styles”. In Harp, R. and Stewart, S. (eds.), *The Cambridge Companion to Ben Jonson*. Cambridge: Cambridge University Press, 58-71
- Jonson, B. (1905) *The Devil Is an Ass*, edited with introduction, notes and glossary by W. Savage Johnson. New York: Henry Holt and Company
- Marlowe, C. (2005) *Doctor Faustus*, edited by J. D. Jump. London and New York: Routledge
- McEvoy, S. (2008) *Ben Jonson, Renaissance Dramatist*. Edinburgh: Edinburgh University Press Ltd
- Van den Berg, Sara (2001) “True relation: the life and career of Ben Jonson”. In Harp, R. and Stewart, S. (eds.), *The Cambridge Companion to Ben Jonson*. Cambridge: Cambridge University Press, 1-14
- Woods, G. (2013) “Marlowe and Religion”. In Bartels, E. C. and Smith, E. (eds.), *Christopher Marlowe in Context*. Cambridge: Cambridge University Press, 222-231

Pronumele demonstrativ

1. ASPECTE DEFINITORII

„Pronumele demonstrativ înlocuiește numele unui obiect, deosebindu-l totodată de alte obiecte prin indicarea apropierii sau depărtării lui în spațiu sau în timp, a identității sau diferențierii față de alte obiecte.”¹

1.1 Subtipuri semantice:

Limba română cunoaște patru subtipuri semantice de pronume demonstrativ:

- ✓ **Pronumele demonstrative de apropiere:** evocă în discurs o entitate percepută de locutor ca aflată în imediata proximitate spațio-temporală sau discursivă și/sau în actualitatea sa cognitivă (ex: *acesta,aceasta*; Dă-mi **asta** de pe pat!)
- ✓ **Pronumele demonstrative de depărtare:** evocă în discurs o entitate percepută de locutor ca aflată la relativă distanță spațio-temporală sau discursivă și/sau în nonactualitatea sa cognitivă (ex: *acela,aceea*; **Aceea** cu bluză albă e sora mea.)
- ✓ **Pronumele demonstrative de identitate:** evocă o entitate percepută de locutor ca identică cu ea însăși în momente diferite sau cu o altă entitate aflată pe aceleași coordonate spațio-temporale, discursive și/sau cognitive cu prima (ex: *același,aceeași*; Părerea mea e **aceeași**.)
- ✓ **Pronumele demonstrative de diferențiere:** evocă o entitate percepută de locutor ca diferită de o altă entitate aflată pe aceleași coordonate spațio-temporale, discursive și/sau cognitive cu prima (ex: *celălalt,cealaltă*; L-aș vrea pe **celălalt**, asta nu-mi place!)²

1.2 Subtipuri sintactice:

Limba română cunoaște două subtipuri sintactice de pronume demonstrativ:

- ✓ **Pronume demonstrative independente**, a căror ocurență nu este condiționată de coprezența unei determinări sintactice obligatorii. Acestea cunosc subtipurile semantice prezentate la 1.1.

¹ *Gramatica limbii române*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1966, pag. 167

² *Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti”*, Editura Academiei Române, București, 2005, pag. 241-242

- ✓ **Pronume demonstrative semiindependente (cel, al)**, a căror ocurență este condiționată de coprezența unei determinări sintactice obligatorii; etimologic, se înrudesesc cu demonstrativele de depărtare față de care sunt parțial (*cel*) sau total (*al*) desemantizate.³

2. FLEXIUNEA PRONUMELUI DEMONSTRATIV

A. Pronume demonstrative independente

„Pronumele și adjectivele pronominale demonstrative marchează opozițiile gramaticale de gen, număr, caz prin desinențe, flexiune în interiorul formei compuse și alternanțe fonetice, analog la diversele subtipuri semantice. Flexiunea demonstrativelor este regulată.”

2.1 Pronumele demonstrativ de apropiere

Formele etimologic compuse:

CAZ	MASCULIN		FEMININ	
	SINGULAR	PLURAL	SINGULAR	PLURAL
N=Ac	acesta	aceștia	aceasta	acestea
G=D	acestuia	acestora	acesteia	acestora

Structura formelor este următoarea: rădăcină (acest) + desinență (care marchează solidar informația de gen, număr, caz: Ø/ -i/ -e/ -ui/ -ei/ -or) + particula invariabilă - a. Alternanțele fonetice sunt st/șt în vecinătatea lui - i; e/ea la forma de feminin singular.

Formele etimologic simple:

CAZ	MASCULIN		FEMININ	
	SINGULAR	PLURAL	SINGULAR	PLURAL
N=Ac	ăsta	ăștia	asta	astea
G=D	ăstuia	ăstora	asteia	ăstora

³ Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti”, Editura Academiei Române, București, 2005, pag. 242

2.2 Pronumele demonstrativ de depărtare

Formele etimologic compuse:

CAZ	MASCULIN		FEMININ	
	SINGULAR	PLURAL	SINGULAR	PLURAL
N=Ac	acela	aceia	aceea	acelea
G=D	aceluia	acelora	aceleia	acelora

Structura formelor este următoarea: rădăcină (acel) + desinență (care marchează solidar informația de gen, număr, caz: Ø/ -i/ -e/ -ui/ -ei/-or) + particula invariabilă -a. Alternanțele fonetice posibile sunt -l/ -Ø în vecinătatea lui -i semivocalic și -l/ -Ø la forma de feminin singular.

Formele etimologic simple:

CAZ	MASCULIN		FEMININ	
	SINGULAR	PLURAL	SINGULAR	PLURAL
N=Ac	ăla	ăia	aia	alea
G=D	ăluia	ălora	ăleia	ălora

2.3. Pronumele demonstrativ de indentitate

CAZ	MASCULIN		FEMININ	
	SINGULAR	PLURAL	SINGULAR	PLURAL
N=Ac	același	aceiași	aceeași	aceleași
G=D	aceluiași	acelorași	aceleiași	acelorași

Pronumele demonstrativ de indentitate este compus din pronumele demonstrativ de depărtare *acela* + *și* invariabil. Are flexiune internă, marcând categoriile gramaticale în interiorul compusului la primul dintre elementele componente (cu forme indentice, cu cele ale pronumelui demonstrativ de depărtare).

2.4. Pronumele demonstrativ de diferențiere

CAZ	MASCULIN		FEMININ	
	SINGULAR	PLURAL	SINGULAR	PLURAL
N=Ac	celălalt	ceilalți	cealaltă	celelalte
G=D	celuilalt	celorlalți	celeilalte	celorlalte

Pronumele demonstrativ de diferențiere este compus din pronumele demonstrativ de depărtare aferezat (*a*)cel(*a*) și adjectivul pronominal nehotărât *alalt*.⁴

B. Pronumele demonstrativ semiindependent CEL, CEA, CEI, CELE

„Pronumele semiindependent funcționează ca deictic, procurându-și referința din situația de comunicare (**Cel** verde este mai agreabil.) sau ca anaforic, procurându-și referința de la un antecedent existent în propoziție (Pe masă sunt două creioane. **Cel** ascuțit este mai bun.).”⁵

Cel poate fi pronume demonstrativ, articol demonstrativ sau adjectiv pronominal demonstrativ:⁶

- Pronume demonstrativ: *Cel* de acolo este fratele meu.
- Articol demonstrativ (care leagă un adjectiv sau un numeral de un substantiv, dar acesta poate apărea și fără substantiv în structură): Fata *cea* însteață a luat premiul întâi.
- Adjectiv pronominal demonstrativ: *Cel* munte este pietros.

⁴ Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti”, Editura Academiei Române, București, 2005, pag. 243-245; pag. 248

⁵ Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti”, Editura Academiei Române, București, 2005, pag. 245

⁶ Anton Loredana-Liliana, *Morfologia Limbii Române, Repere Teoretice și Practice*, Editura Zigotto, Galați, 2006, pag. 157

Cel mai poate fi pronume semiindependent, formant în structura formelor oblice ale numeralelor ordinale și formant în structura superlativului relativ:⁷

- Pronume semiindependent: Vreau *pixul* colorat. > Îl vreau pe *cel* colorat. Observație! „Cu rol individualizator și emfatic, *cel* intră și în secvența fixă a unor nume proprii vechi: Ștefa **cel** Mare, Mircea **cel** Bătrân, Radu **cel** Frumos.”
- Formant în structura formelor oblice ale numeralelor ordinale: *Cel* (*Celui* dintâi îi trebuie o carte.)
- Formant în structura superlativului relative: *Cel* mai bine este să mergem la mare.

Observație! „Din formele cu înțeles neutru împreună cu unele prepoziții au luat naștere locuțiuni adverbiale: *afară de aceasta, pe lângă aceasta, cu toate acestea, de aceea, pentru aceea, etc.* Expresii: *ca acela, ca aceea*, au valoare superlativă: Vreau un inel *ca acela*.”⁸

Observație! „Nu folosiți construcții ca: Vreau o haină dintr-aceasta! (greșit)/Corect e: Vreau o haină dintr-acestea!”⁹

Atenție! Aspecte normative: Cele mai frecvente greșeli privind demonstrativul sunt următoarele:¹⁰

- 1) Confuzii de pronunțare și de grafie (explicabile prin pronunțarea asemănătoare sau identică): celălant, celantă (corect: celălalt, cealaltă), aceeași băieți (corect: aceiași băieți), părerea mea este aceiași (corect: părerea mea este aceeași);
- 2) Construcții anacolutice: **celor care/ aceloră care** le-am dat bani, să recunoască (corect: **cei căroră/aceia căroră** le-am dat bani, să recunoască);
- 3) Dezacorduri în caz: băiatului **ăsta/acesta** (corect: băiatului **ăstuia/acestuia**), fetelor **astea** (corect: fetelor **ăstora**).

3. FUNCȚIILE SINTACTICE ALE PRONUMELUI DEMONSTRATIV¹¹

Pronumele demonstrativ ține locul unui substantiv și are funcțiile sintactice ale substantivului:

Subiect: *Acela* este prietenul meu.

Nume predicativ: Reușita a fost *mulțumită aceloră*.

Atribut apozitional: L-am văzut pe Ion, *pe acesta*, în piață.

⁷ Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti, Editura Academiei Române, București, 2005, pag. 246

⁸ Anton Loredana-Liliana, *Morfologia Limbii Române, Repere Teoretice și Practice*, Editura Zigotto, Galați, 2006, pag. 72

⁹ Anton Loredana-Liliana, *Morfologia Limbii Române, Repere Teoretice și Practice*, Editura Zigotto, Galați, 2006, pag. 72

¹⁰ Gabriela Pană Dindelegan, *Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti”*, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2016, pag. 142

¹¹ Anton Loredana-Liliana, *Morfologia Limbii Române, Repere Teoretice și Practice*, Editura Zigotto, Galați, 2006, pag. 75

Atribut pronominal genitival: Cadourile *acelora* sunt scumpe.

Atribut pronominal prepozițional: Lupta *împotriva aceuia* a fost un succes.

Complement direct: I-am refuzat *pe aceia*.

Complement indirect: I-am oferit bijuterii *aceleia*.

Complement circumstanțial de agent: A fost muștrat *de acesta*.

Complement circumstanțial de mod: Ei au muncit *ca și aceia*.

Complement circumstanțial de loc: A locuit *la aceasta*.

Complement circumstanțial de timp: A ajuns *o dată cu celelalte*.

Complement circumstanțial de cauză: *Din cauza aceleia* am pierdut.

Complement circumstanțial de scop: Muncește din greu *pentru aceasta*.

Complement circumstanțial condițional: *În locul aceuia*, aş fi mâncat tot.

Bibliografie

Gramatica limbii române, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1966

Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti”, Editura Academiei Române, București, 2005

Morfologia Limbii Române, Repere Teoretice și Practice, Anton Loredana-Liliana, Editura Zigotto, Galați, 2006

Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan-Al. Rosetti”, coordonator: Dindelegan Gabriela Pană, Editura Univers Enciclopedic Gold, București, 2016

TRADUCERI

Inventatorul

Un inventator sperase toată viața că va reuși să extragă aurul conținut în apa de mare. Se străduise să-și conceapă aparate sofisticate pentru a trata această materie primă inepuizabilă, însă toate încercările lui eșuaseră. Degeaba îi spunea soția că a făcut destule sacrificii și e mai bine să renunțe, pentru că nu va reuși niciodată; el nu se lăsa deloc descurajat. Se gândea că cel care va găsi acest secret, îi va sfida pe toți miliardarii, și el era convins că el îl va găsi. Atunci va dovedi el că nu este un simplu vânător de himere.

Pe patul de moarte, oricât de slăbit era, își privea încă aparatul funcționând pe masa de lucru și spera în continuare. Deodată, o rază de soare trecu prin perdele, și pulberi scânteietoare începură să joace în fața ochilor muribundului. Atunci, nemaifiind în stare să înțeleagă de unde cade această bogăție atât de mult așteptată, crezu că i s-a împlinit visul și strigă:

- Uite, nevastă, aur! Și chiar mai mult decât ți-am promis vreodată! Apoi, cu brațele întinse spre șuvoaiele de beteală pe care le rostogoleau razele binecuvântate, muri fericit.

L'inventeur

Un inventeur avait espéré toute la vie qu'il réussirait à extraire l'or contenu dans l'eau de mer. Il s'était efforcé de se concevoir des appareils sophistiqués pour traiter cette matière prime intarissable, mais toutes ses tentatives avaient échoué. En vain sa femme lui dirait qu'il avait fait assez de sacrifices et qu'il était mieux de renoncer parce qu'il ne réussirait jamais ; il ne se laissait pas accablé. Il pensait que celui qui trouvera ce secret se moquera de de tous les milliardaires et il était sûr que sera-t-il qu'il le trouverait. Alors il prouverait qu'il n'était pas un simple chasseur des chimères.

Sur le lit mortel, malgré faible il fut, le pauvre rêveur regardait encore l'appareil en fonctionnant sur l'établi et espérait sans arrêt. Soudainement, un rayon de soleil passa à travers les rideaux et de poussières scintillantes se mirent à danser devant les yeux du moribond. Alors, n'étant plus en état de comprendre d'où vient cette richesse attendue tellement, il a cru que son rêve était accompli et il crie :

- Regarde, ma femme, de l'or ! Et bien plus de ce que je t'avais promis jamais. Puis, les bras entendus vers les flux de cliquant que les rayons bénis le sont roulés, il mourut heureux.

Agnes-Gabriela Rusu
Editor: **Ana-Maria Iftimie**

Ce înseamnă să-ți planifici cariera?

Planificarea carierei este un proces de lungă durată, care include alegerea unei ocupații, obținerea unui loc de muncă, dezvoltarea în carieră, posibilitatea schimbării carierelor și, eventual, pensionarea.

Alegerea profesiei este o decizie care trebuie făcută conștient: odată luată, o astfel de decizie va avea consecințe dintre cele mai neașteptate: îți va determina nu numai felul în care vei evolua pe parcursul vieții, dar și venitul, satisfacția profesională și șansele de promovare.

Nu este niciodată prea devreme pentru a începe adunarea unor date, a unor experiențe pe care să îți fundamentezi opțiunile profesionale.

Cariera reprezintă exercițiul alegerii personale, iar pentru realizarea unui plan de carieră trebuie început de la evaluarea propriei noastre persoane cât și informarea referitor la factorii externi: profilul de personalitate, atitudini și deprinderi dobândite, interesele ocupaționale, cunoștințe, analiza pieței etc.

What does it mean to plan your career?

Planning your career means a long and complex process that includes choosing an occupation, obtaining a job, advancing in your career, having the possibility to change careers and, eventually, retirement.

Choosing your profession is a decision that has to come consciously: once taken, such a decision will have consequences, some of them unexpected. It will determine not only the way you evolve during your life, but also your income, your professional delight and your chances of promotion.

It is never too early to begin collecting information, experience you can use to ground your professional alternatives.

Your career represents the exercise of personal choice, and if you want to bring your career plan to life, you have to begin with self-evaluation and also inform yourself about the external agents: your personality, attitudes and abilities acquired, occupational interests, knowledge and job market analysis.

Ovidiu Ivancu, Vremea musonului: patru ani în India

Aici îți începi fiecare zi fără să ai nici cel mai mic indiciu despre cum se va sfârși. E, desigur, în asta ceva periculos: e greu să rămâi lucid și organizat în mijlocul acestui Babilon care are, indiscutabil, fascinația lui. În India, în cele din urmă, totul se rezolvă. Câteodată, am senzația că nu trebuie să fac altceva decât să aștept ca lucrurile să se rezolve de la sine. Or, asta e extrem de periculos. Am cunoscut non-indieni, vecini, prieteni sau simpli cunoscuți pe care această încredere în capacitatea Universului de a conspira în favoarea lor i-a transformat, lent, dar mă tem că și ireversibil, în oameni fără direcție, fără puncte cardinale. Ei văd în asta un soi de iluminare de sorginte spirituală și e chiar trist să vezi cum, zi de zi, își pierd capacitatea de a-și organiza propria viață, de a fi riguroși, de a-și duce proiectele până la capăt. Toți oamenii aceștia, atât de bucuroși la gândul că se află într-un spațiu în care își pot delega orice tip de responsabilitate, nu sunt de fapt decât niște biete vietăți prinse într-o ingenioasă pânză de păianjen numită India. Nu am încercat să discut cu ei. În primul rând pentru că nu sunt convins că eu însumi sunt în afara pânzei de păianjen; sau, dacă sunt în afara ei, nu știu pentru câtă vreme voi mai putea rămâne acolo (interesantă alegere de cuvinte: acolo și nu aici!)....

Mă gândesc că ceea ce scriu acum poate părea cititorului (deloc sau puțin familiarizat cu India) lipsit de sens. Dacă eu însumi aș citi aceste însemnări, cu mintea mea de mai bine de acum un an, nu aș reuși să înțeleg în spatele acestor cuvinte decât un simplu exercițiu retoric. Cum să explic, deci?! Lipsa de presiuni exterioare și suspendarea a tot ceea ce erai obișnuit să definești ca fiind normal, toate acestea te molesesc îngrozitor aici. Senzația că nimănui nu-i pasă dacă îți faci sau nu treaba, dacă porți aceeași pereche de șosete o săptămână, dacă te-ai spălat sau nu pe dinți în ultimele 62 de ore, dacă mai trăiești sau ai cine știe ce boală incurabilă, toate acestea, trăite zi de zi, secundă de secundă, te transformă într-un individ căruia nu-i mai pasă de prea multe lucruri. Și, dacă ai ajuns în acest punct, Dumnezeu știe cum și dacă mai poți reface drumul înapoi spre punctul în care poți redeveni cel care ai fost înainte?!

Personal, încerc să mă protejiez printr-un exercițiu permanent pe care îl practic cu din ce în ce mai mare încăpățănare. E un experiment, dacă vreți. India e un miraj, un fel de Fata Morgana (în legenda originară italiană, ea e asociată și sirenelor) căreia nu trebuie să îi cedezi decât o singură dată și ești pierdut. Așa că, de fiecare dată când îmi place ceva anume la modul de a vieții în India și această plăcere tinde să fie exacerbată, creând dependențe, îmi îndrept atenția către mizeria Indiei, către lipsa ei de înțelegere pentru tot ce înseamnă decență. În acele momente, mă retrag mental în afara Indiei și încerc să o privesc din nou cu ochii europeanului sosit pentru prima dată aici. Când fac asta, India, cu toate contrastele și paradoxurile ei, devine imaginea în oglindă a unui adolescent superficial, arogant și bântuit de cultul personalității, iar ceea ce mă atrăsese cu câteva minute înainte devine banal, cel mult acceptabil. Până acum, experimentul meu nu a dat greș niciodată. India rămâne, astfel, în măsura în care omeneste este posibil, exterioară mie. Mă bucur de ceea ce-mi oferă, fără a-i ceda prea mult spațiu interior, acolo unde ar avea – o știu cu siguranță – o putere de contaminare căreia mi-ar fi imposibil să-i rezist.

Ovidiu Ivancu, Monsoon Season: Four Years in India

Here you start each and every day without having the smallest clue about how it would end. There is something dangerous about it, of course: it's difficult to stay rational and organized in the middle of this Babylon which has got, undoubtedly, its own magic. In India, after all, everything can be solved. Sometimes I have the feeling that I shouldn't do anything but wait for things to sort themselves out. But this is extremely dangerous. I have met non-Indians, neighbours, friends, or just acquaintances, whom this trust in the ability of the Universe to conspire to their advantage has turned them, slowly, but irreversibly, I'm afraid, into people without direction, without cardinal points. They see in this some sort of enlightenment of spiritual origin, and it's quite sad seeing how, day by day, they lose their ability to organize their own lives, to be meticulous, to finish off their tasks. All these people, remarkably happy with the thought of existing in a place where they can assign any type of responsibility to themselves, are actually nothing but feeble beings trapped in the ingenious spider web called India. I haven't tried talking to them. First of all, it's because I am not convinced that I myself am outside the spider web; or, if I am outside of it, I don't know for how long I will be able to stay there (interesting choice of words: there and not here!)....

I am thinking that what I am writing right now could appear nonsensical to the reader (who might be very little familiarized - or not at all - with India). If I myself read these records, I wouldn't be able to understand beyond these words anything but a simple rhetorical exercise with the mind I had more than a year ago. Thus, how should I explain it? The lack of extrinsic pressures and postponement of everything that you used to define as normal, all these things terribly dishearten you. The feeling that nobody cares whether you do your job or not, whether you are wearing the same pair of socks for an entire week, whether you have brushed your teeth or not in the last 62 hours, whether you are still alive or suffer from God knows what incurable disease, all of these things, lived day by day, second by second, turn you into an individual who doesn't care about many things anymore. And, if you have reached this point, God knows how and if you can return to the point in which you can go back to being the one you were before?!

Personally, I am trying to protect myself through a permanent exercise, which I practice more and more stubbornly. It's an experiment, if you may. India is a mirage, some sort of Fata Morgana (in the original Italian legend she is also associated with mermaids) to whom you only have to give in once and you're lost. Thus, every single time I like something about the way of living in India and this pleasure tends to be exaggerated, creating addiction, I turn my attention to the wretchedness of India, to its lack of understanding of everything that means decency. In those moments, I mentally retreat to the outside of India and I try to see it, once again, through the eyes of the European who has arrived here for the first time. When I do this, India, with all of its contrasts and paradoxes, becomes the mirrored image of a superficial teenager, who is arrogant and haunted by the cult of personality, and whatever caught my attention a few minutes before, becomes trivial, acceptable at best. So far, my experiment has never failed. India remains, thus, as far as is humanly possible, exterior to me. I am content with what it's offering me, without giving it too much room on the inside, where it would have – I know for sure – a power of corruption which would be impossible to resist.

Ana-Maria Iftimie

CREAȚII LITERARE

The Legend of Azorel

A long, long time ago, the town of Biziliac was governed by a dragon. His name was Aerling and he was the Senior of the town. You know, like the mayor, but with more connections with the royal family. As you might know, the dragons can take human form at will, like when he needed to attend official parties. At one of these parties, he met the daughter of the Senior of the neighbouring town, Latias. Her name was Karra, and she was a beautiful and young woman, who charmed the dragon lord with only a few words. They were happy, and then they married, and they tried to have children. But unfortunately, that's when the Fates decided that people being that happy and well off isn't their thing.

Karra and Aerling had two beautiful children, but unfortunately, she didn't get to see them growing up, because she died when she gave birth to her daughter.

That's when the feud between Latias and Biziliac started. They accused Aerling of poisoning and killing their beloved Karra. And thus, all the collaboration between Biziliac and Latias ended. Aerling's children, a girl and a boy, Rafaella and Azorel grew up with scales covering parts of their bodies as a testimony of their dragon nature, and with stories of their mother's kindness and beauty. Azorel had their father's green hair, and Rafaella had their mother's blue locks. They both shared their father's red eyes.

They grew up surrounded by kindness and love, even if their father did not marry again. He was often helped by the servants of the Manor, or by his Guards' Chief wife, Aoi, and their little girl, Mizuki. While the children of the dragon Senior were trained in law, diplomacy and trading, Mizuki started training with her father and with the other knights. They were best friends, always loyal and protecting each other. At some point, when Aerling deemed his children worthy and ready to take the seat of the town, he retired, flying back to the colony where he was born, promising to visit during the next summer. Mizuki's father retired too, along with her mother, leaving her as the acting Guard Chief of the Seniors.

Azorel and Rafaella ruled Biziliac in peace, always kept safe by Mizuki and her guards. Until one day, when at a ball, held by the half-dragon siblings, the ruler of the Latias, Gribald, Karra's father, came with his granddaughter, offering her hand in marriage to Azorel, as a treaty of peace. She was the daughter of Karra's younger sister, who died of fever.

After conferring with his sister and Mizuki, he decided that he should marry Gribald's granddaughter, Mara, and end the feud between the towns. So they married, and Azorel moved with Mara in Latias, leaving Rafaella the Senior of Biziliac. Even though her brother seemed happy, Rafaella wasn't sure about the decision. Something was nagging her, deep down. Ever since they were born, Rafaella and Azorel had this sixth sense, that told them when the other was in danger. It was only a feeling, but it was enough for Rafaella to feel uncomfortable.

The problem was that even if Mara was happy with Azorel, because he was quite a handsome and happy man, Gribald never wanted that marriage. For him, it was a mere distraction, while he was preparing to kill Azorel and take revenge on what he thought of being his daughter's murder. Killing Azorel would weaken his sister, and he could ambush and kill her.

He thought that if his daughter wouldn't have had to marry that monster and give birth to his offsprings, she would've been alive. Taking the lives of Aerling's children seemed like the best way to make it even. They would have both lost someone dear to them. So he acquired this obsidian dagger, which was one of the few weapons that could kill a dragon, and in the same night, when everyone was sleeping peacefully, he crept in the chamber of the newly married couple, and plunged the dagger straight in Azorel's heart. The boy didn't even have a chance to struggle against it. The obsidian dagger was also coated in poison, so Gribald could've been sure that Azorel would be gone for good. He made haste, and quietly ordered his best battalion of men to gather up because he wanted to go and attack Biziliac and finish the job.

Rafaella's chest constricted exactly when Azorel's soul left his body, and she knew. She knew that she was now alone, with her father away, and with no quick way of sending him word, and without no brother. She quickly called Mizuki, who was devastated by the news. Azorel was her best friend and her spare partner since forever! There was no way he was gone!

One day after, the troops of Latias charged in Biziliac, forcing Mizuki's troops to flee back to the centre of the town, hasting to make a strategy. Gribald was leading the attack, confident and sure of his win. It would be like killing two birds with a stone: killing the offspring of the dragon and taking over Biziliac. Mizuki and Rafaella were running to the front of the people, encouraging them to stand their ground.

The fight was tremendous, and there were casualties on both sides. Yet, when the battle died down, Rafaella viciously was still tearing people apart. She couldn't turn into a dragon like her brother or her father, but her arms were growing bigger, with sharp, deadly claws at their end. When she found Gribald, she plunged her claws in his chest, pulling his heart out. Mara came riding only after the battle died. She realised too late the plans of his grandfather, but she came to make amends. After she talked to Rafaella and the two of them decided to make peace between the two towns.

Decablat

Un inel de metal argintiu cu bordurile late, pe care se pot vedea cîteva încrustrații de neînțelese. Cei bătrâni încă mai poartă Semnul acesta. În mijloc, un orificiu îngust, asemeni pâlniei urechii, cu o bandă metalică ce duce înăuntru, spre cortex. Bunica este una dintre cei cu tâmpla astfel împodobită. Ieri, Semnul i s-a infectat și dinlăuntru orificiului a început să curgă puroi. O cascadă molcomă, aurie, desenând un pârau nesigur printre ridurile feței. Bunica gema încetișor, spărgea între pleoape cîteva lacrimi și înghițea în sec, în timp ce mama îi oblojea Semnul cu ceai de ierburi uscate.

Stăm pe o insulă. Bunicul spune că am venit aici când el era copil, înfruntând valurile cu o barcă făcută din sticle de plastic. Am venit, adică el, alături de Jen, Terry, Adi, Magy și Sandra. Pe bunicu' îl cheamă Paul. Asta-i prima lecție de istorie. E primul lucru pe care îl învață orice copil, în amfiteatrul din mijlocul insulei. Mult mai târziu, înveți cum să folosești sistemul de ecranare care ne ferește, zice bunicu, de furia Mașinii. Mă rog, așa spune el, însă mami și tati nu prea îl iau în serios. Ei vor să facă o barcă din trunchiurile palmierilor de pe plajă, cu care să plece de aici. Seara, în jurul focului, ies certuri lungi care nu se încheie decât târziu, în noapte. În colibă, mami și tati continuă să șușotească până când soarele iese din ocean și se face dimineață.

Mami și tati, aidoma celor de vârsta lor, nu au inelul pe tâmplă. Dar Semnul este acolo. Ca o scorbură ori ca o gaură de șarpe. Ca o ureche fără pavilion. O ureche care nu aude nimic. Dintre toți, numai eu nu am Semnul. Bunicul e mândru de mine și, din cei douăzecișiopt de copii, pe mine mă iubește cel mai mult. El spune că atunci când toți cei de pe insulă vor fi ca mine, se va da semnalul de recâștigare a lumii. Eu nu prea înțeleg ce zice bunicul. Imi spune "tigrule, tu ești primul mare luptător. Noi am reușit să fugim de Mașină, tu vei reuși să o înfrângi". Tot bunicul mi-a dat o carte, "Codul Ican", pe care să o citesc când voi fi mare. Zice să fac ce scrie acolo și numele meu va fi legat de începutul unei noi ere.

Bunicul e un pic huchit. Când nu e de față, toți rîd de el, ori îl înjură printre dinți. Dacă nu ar fi Jen, Terry și Magy, nu știu ce s-ar alege de bietul om.

Îl înțeleg pe bunicul pentru că și eu sunt, într-un fel, asemeni lui. Dacă mă prind singur, copiii mai mari mă înghiontesc și mă apasă cu degetele pe tâmplă până încep să plîng. "Netedule", îmi spun, "Vino să-ți facem o gaură-n cap, 'ți-ar capu' să-ți fie de cap!" Alteori mă lovesc cu picioarele ori aruncă după mine cu pietre, când mă zăresc pe plajă, unde mă duc după crabi și stele de mare. Ca să scap de ei, mă refugiez dincolo de stânci, în nordul insulei, în zona neecranată, unde nu mă pot ajunge pentru că au Semnul și le-ar bubui capul de durere. Uneori mă întreb cum a reușit să vină bunicul, trecând oceanul, dar el zice că e scris totul în "Codul Ican". Cartea e groasă, scrisă de mână, și are multe scheme și hărți. La sfârșit este desenată și insula. Mare, pe două pagini pătate de unsoare. Plaja, Dealul lui Jen, cimitirul, stâncile și peștera din zona neecranată, în care am intrat de dimineață.

În fundul peșterii, pereții sunt zgrumțuroși, și colțuri mari, ascuțite, de piatră, împodobesc burta întunecată a insulei. Ca niște colți ai unui animal nemaivăzut, înțepenit în calcar. Lumina de afară aruncă umbre ciudate în interior și colții aceștia par a prinde viață, dansând pe pereți. Ici - colo, băltoacele de pe jos reflectă câte o rază în tavan și lumea pare de cleștar. Aș rămâne aici o mie de ani și n-aș mai ști de mami și tati, de copiii cei răi, de Mașină și de toate grozăviile pe care le aud noaptea, în timp ce mă prefac că dorm. O, sau m-aș întoarce cu Semnul pe tâmplă, aidoma tuturor celorlalți, și n-ar mai râde de mine, și nu m-ar mai înghionti, și m-ar lăsa să culeg, în liniște, steluțe de mare, ori chiar mi-ar da voie, poate, să mă joc cu ei, pe Dealul lui Jen.

Firele de nisip de pe ghimpii de piatră ce mă înconjoară sclipesc, furând o rază rătăcită de soare și îmi vine să râd de cât de prostuț am fost până acum, crezând în tot ce spune bunicul. Of, uite, conturul colțului acesta de piatră e foarte tăios, îl strâng în mână - au! - o picătură de sânge plesnește ochiul de apă de la picioarele mele.

E întuneric în peșteră și poate mami și tati mă caută pe plajă. Îmi fixează tâmpla pe colțul de stâncă și parcă o aud pe sora mea însemnată cum cântă - ce mult aș vrea să se joace cu mine - mai clipește de două ori, apoi capul se ridică și izbește cu putere dintele peșterii. Dacă o să mă doară, voi ști că trebuie să plec repede de aici, din zona neecranată. Dar voi avea Semnul. Și capul lovește piatra, și-i noapte, și mor.

** Textul face parte din volumul "Nopti albe, zile negre", Editura Tritonic, 2005*

Marian Coman este laureatul mai multor premii naționale dedicate literaturii F&SF și al unui premiu al Convenției Europene de Science-Fiction. A publicat volumele "Nopti albe, zile negre", "Testamentul de ciocolată", "Teoria flegmei. Apel la mitocănie", "Fingers and other fantastic stories" și "Haiganu. Fluviul Șoaptelor", iar povestirile sale au fost incluse în numeroase antologii. În prezent este unul dintre scenariștii revistei de benzi desenate "HAC!"

"Haiganu. Furia Oarbă", al doilea roman dintr-o trilogie fantasy, va fi lansat în luna mai, la București, în cadrul East European Comic Con.

Află mai multe despre Marian Coman pe www.mariancoman.com

Marian Coman

Jurnalul unei umbre

Ce înseamnă să fii energic! De pildă astăzi te gândești să dai foc lumii dar îți dai seama că ai arde odată cu ea și te răzgândești. Zorile- un prilej de curiozități anulate chiar înainte să le gândești pe de-a-ntregul. Înseamnă că vrei să fii aplaudat cu modestie, stând sub pătură, indecis, tremurând de emoție când auzi pașii vecinilor de mai sus: “Poate se pregătesc să mă viziteze”, “poate cineva se pregătește să mă viziteze”. Încăperea trepidează: te vei ridica în curând și vei putea să te înclini respectuos icoanei tale, desenând cu degetele corect împreunate o cruce uriașă care să te vindece de tot „deochiul”. Te așezi la fereastră pentru câteva secunde și aprizându-ți o țigară tragi nervos draperia. Da, erau dintr-aceia care ridică indiscret privirea fără prea multe semne de nervozitate. Te-au ales dinainte și au vrut să treacă pe sub fereastra ta, au știut dintotdeauna că aveau să treacă pe acolo. Te-au “ochit” intrigați de nevoința ta sârguincioasă de a te ascunde. “Dar nici măcar nu m-am ascuns”, vei spune înciudat. Așa este, dar ai păcătuțit întreit. La Dumnezeu apărarea din oficiu nu este permisă iar diavoli te vor trăda. Tu și mândria ta infectă veți fi judecați nemilos și aruncați din nou în peștera umilințelor. În grotele urât mirositoare vei umbla gol, pipăind pereții în căutarea unui gând ricoșat. Le poți auzi cum freacă, ideile obscure ale păcătoșilor lovindu-se între ele și născând teroarea. Sub imperiul corespondențelor, găsești că singurătatea ți-e mai ușoară știind că foarte aproape de tine, poate chiar lângă gleznele tale - metaforice bineînțeles, fiindcă anatomic vorbind ești anihilat- plânge un frate având același păcat ca și tine. Vagă consolare omenească! Atât de meschin să fii încât să te însuflețești când îți este refuzată orice îndreptățire de a fi extraordinar? Un adevăr dureros este că nu suntem egali numai în viață ci chiar și după moarte. Nimic nu ne separă, nimic nu ne recunoaște durerea, rămânem goi și așteptăm la o coadă imensă să fim repartizați la marele întuneric.

Nu mai e timp să înrăutățești lucrurile, nici să iubești, nici să urăști. Toate se opresc la jumătate, secționate de o insolită intervenție a sterilității. E o maladie care sugrumă viclean orice pornire sinceră de a continua. E un surghiun al tuturor realităților, o epidemie politicoasă care te împinge la disperare. Astăzi nu se mai poate urî, cel mult disprețui cu o intensitate care te face în cele din urmă să-ți pierzi răbdarea. Ajungi să disprețuiești într-atât încât începi să-ți pui la îndoială propriul dispreț, iar în cele din urmă te oprești inflexibil asupra concluziei că disprețuiești ca să nu fii primul disprețuit. Ca un câine cu viscerele tremurând de frică care se apropie de stăpânul cu ciomagul în mâini înfruntându-și prefigurarea morții, aproape bucuros că nu mai are unde să fugă. Atât de ușor își pleacă toți capul sub semnul unui destin diluat de viteză cu care se evaporă orice intensitate. Dacă ai putea să îți speli neajunsurile până te asiguri că apa devine limpede, ai deveni cu siguranță ceea ce ești: un somnambul care învață să doarmă fără să-și pună alarma, un obstinat care probează compatibilități din plictiseală, un nefericit care nu are

acces decât la profunzimea propriilor deziluzii. Prăvălit pe pat, cu ochii umflați de atâta întuneric infectat sub pleoape, ai dat frâu liber morții și ea a început a te mângâia duios pe creștet. În postura asta de animal agonizant, cu fruntea lipită de tăblia rece a patului, ascuns de așternuturi credincioase, începe să te frământă gândul că ești un visător nedesăvârșit. Ce mântuire să îți promiți unui astfel de om, cu ce să îl ajuți să se înalțe când el își smucește amuzat scaunul de sub picioare în loc să urce scara virtuților? Cu ce vindeci un măscărici? Cum îmblânzești asemenea fiare rebegite de insomnii, cum îi împaci cu viața curmată, râzând? Nebunul își îmbrățișează zilnic singurătatea de rămas-bun, romanticul vânează coincidențe și se războiește cu un destin în care nu crede și eu mă ridic pe vârfuri ca să-i aplaud. N-am îndrăznit să-i întreb de ce unii oameni se chircesc să fie ei înșiși iar alții au mii de înfățișări și se simt confortabil în toate și dacă totuși aș muri acum s-ar întâmpla să moară numai unul din mine sau toți deodată? Semnul întrebării a devenit inutil, la fel ca încercarea mea de a sta de vorbă cu oamenii.

Îmi amintesc trăind toate conversațiile cu rimă. Zgomotelor pe care le aud le răspund mereu cu un “da” precipitat, aruncat fără grijă în vârtoarea unor sensuri străine. Vocilor care îmi vorbesc le răspund cu zâmbet negândit, o depresiune malignă care îmi provoacă riduri. Privirilor care mă ating le reproșez grăbit că nu “mă privesc” chiar dacă îmi amintesc că mă înduioșează. Propunerile le resping, obsesiile le alung, viselor mă închin și oamenilor nu le iert nimic, nici chiar după ce i-am uitat. Pendulez între conștiința dureroasă a ridicolului prezent și străduința de a-l conserva viitorului pe care mi l-am ales și spre care navighez fără nicio cârmă. Sus, pe punte, în bătaia nervoasă a pânzelor nu stă nimeni. Plutesc și navighez spre zări fără mare, fără nisip, fără să întâlnesc niciun zenit ori miazănoapte. Până la mine, în cabină, pătrunde un miros de sare și de umezeală suspectă. Nu am curajul să privesc depărtările fiindcă mă copleșește măreția lor. Visele mele cresc ca niște tumori care mă sugrumă pe dinătru. Până la urmă, cântăresc o mână de ani cu totul, iar senzația că lumea s-a sfârșit înaintea mea mă îndeamnă să nu iau nimic în serios. Cu un zâmbet tâmp încă ascultam ce avea de spus și mă simțeam la fel de vinovat de absența mea ca un scaun gol pe care nu avea de gând să stea nimeni. În spatele ei, un stol de ciori a împânzit plopii și așteptam frisonând de spaimă clipa în care va trebui să o privesc în ochi: „Ce trebuia să-i spun?” Nimic. I-am adus aminte că și ciorile țin doliu iar mirarea ei m-a cucerit tăcând.

Iulia Onofrei

Toamna

Toamna ca un val de umbre
Cugetul letal pătrunde,
Frunze cad în zboruri surde,
Lovind golurile-n unde.

Toamna ca un țipăt piere,
Sângerînd în frunze grele,
Lăcrimând în ploi durere,
Reci fiori crescui sub piele.

Toamna ca o rană-apasă
Peste clipa vieții arsă,
Tremurând în vânturi nude
Și durând în zile ude.

Toamna ca o moarte lasă
Suflete străine-n ceață,
Colectând zâmbete-n plasă,
Lăsând inima de gheață.

Toamna ca o pată neagră
Caută seva să o soarbă,
Lăsând natura tanagră,
Apa râurilor oarbă.

Toamna ca o toamnă vine,
Moartea viselor învie,
Frunze cad cu sânge pline,
Toamna e ca o sclavie.

Petale

Țin petale
De cristal
În poala sufletului,
Le voi arunca
Pe râul cugetului,
La răsărit.
Când visul
Se va trezi în urma mea,
Să-mi țină taină
Cristalele

Fluturii nu mor

Nu mai sunt fluturi...
Aripi au rămas, arse
Strivite de nori-
Aripi în zbor mut.

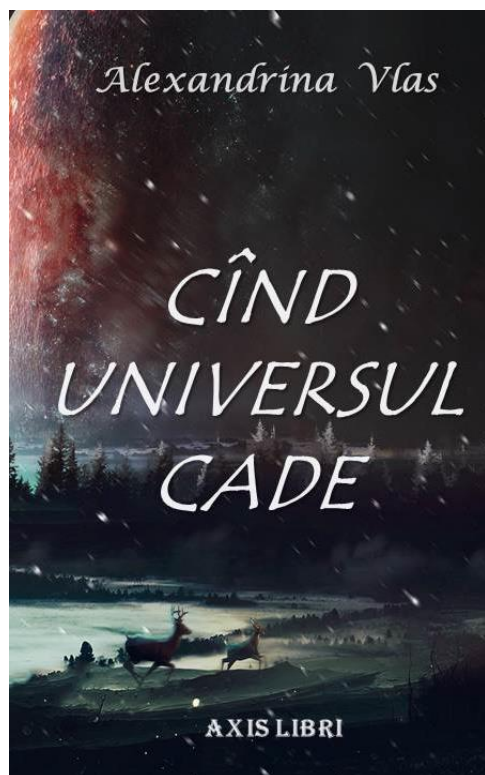
N-au mai rămas fluturi
Poiana îi plînge
Cu aripi de sânge
Pe sol fluturi nu mor.

E pînză pe nor
Aripi și zbor
Fluturi – suflete
De dor...

Fluturii nu mor,
Se transformă-n simțiri
Te-nvie și dor...
Fluturii nu mor.

Nu mai sunt fluturi
Doar simțiri
Pe aripi de nor
Și zborul din interior...

Alexandrina Vlas

Mereu am fost ghidată de gândul de a fi eu însămi, așa cum cred că mă cunosc, indiferent de ceea ce văd alții în mine. Dar nu m-am mulțumit niciodată cu ceea ce fac, fiind urmărită de ideea că pot mai mult și mai bine. De altfel, acest deziderat m-a adus în fața debutului literar – un pas la care nu sperasem. Îmi amintesc și acum prima mea poezie. Era ceva legat de primăvară, de ziua mămicilor. Treptat însă mi-am schimbat tema poeziilor, acestea devenind în mare parte reci și sumbre, doar pentru că anotimpul care îmi dă energie, putere și inspirație pentru a scrie este cel al frunzelor care cad. Sper mereu ca cei care îmi citesc versurile să se regăsească printre rândurile acestora. – Alexandrina Vlas

RECENZII

THE MAGICIANS

Based on: 'The Magicians' trilogy, by Lev Grossman

Seasons: 2 (currently airing, with 13 episodes per season)

Company: Syfy

Runtime: 40-50 mins/ep

Starring:

- Jason Ralph (Quentin);
- Olivia Taylor Dudley (Alice);
- Hale Appleman (Eliot)
- Summer Bishil (Margo)
- Arjun Gupta (Penny)
- Jade Tailor (Kady)
- Stella Maeve (Julia)

I'm pretty sure we can count on our fingers the truly good book adaptations, for both TV and Cinema: *Game of Thrones* holds the crown, *Lord of the Rings* and *The Hobbit*, *The Book Thief*, even *Maze Runner*, and also *The Hunger Games* (we are not talking about the *Percy Jackson* movies, or *Shadowhunters* – my heart still bleeds for those).

The Magicians, though.

It's so good, because it's real. *The Magicians* tells the story of Quentin Coldwater, who is accepted at the college version of Hogwarts, Brakebills. Even if he has a rocky start, because he never knew about magic up to that point, he cleans up nice, learning more than some tricks, making friends and eventually fighting off the Big Bad Evil to save the world. But hey, it's still airing, so who knows what else can happen?

Quentin (Joseph Ralph) is not the Chosen One we'd expect him to be, but a tri-dimensional protagonist, with the weight of the world so suddenly put on his shoulders; Alice (Olivia Taylor Dudley) is not the shy nerd with glasses and a big brain, she is a knowledge seeker. Eliot (Hale Appleman) is not the flamboyant bi/gay token character, but a strong, stubborn, diplomacy-oriented Magician; Margo (Summer Bishil) is not the mindless bimbo we'd assume, but a strong, smart, independent woman, well-aware of her powers and her looks. Penny (Arjun Gupta) is not

just the stereotypical cynical a**hole, he is more often than not the brain of the team, always thinking before acting; Kady (Jade Tailor) is the volcano of feelings, sometimes more destructive than helpful, more than just a rebel with a heart of gold. Julia (Stella Maeve) is more than a victim of injustice, more than a reckless Magician, a pariah; she is a survivor.

What's so good about it, as I said, is the realness of it. Even though it's an urban-fantasy TV show, it deals with plenty of the current problems: drug abuse, depression, rape and abortion, gender equality and racism ('We're gonna hunt the White Lady? People like me get shot for saying s**t like this!' – Penny, played by a POC). It breaks any boundaries about sexuality and rules of relationships, featuring gay and bisexual characters, open relationships, threesomes and polyamorous relationships. Not to mention that there are a bunch of pop culture references like *Game of Thrones*, *Hamilton – An American Musical*, *Les Miserables* (the musical, of course) and K-Pop.

However, as much as I'd love to sing praises to this show, thing I'm currently doing but shh, there are certain downsides to it. *Brakebills* doesn't look as... grand as you'd expect. Magic is slightly weird, because it mixes arcane circles, moves with hands (like in *Naruto*, I swear) and incantations. Like, guys, just pick one, don't be greedy. As for the characters, the only one that truly pissed me off was Alice, who reminded me of a bunch of bad things and made me want to smash her face through the screen. But alas, she isn't there for me to like her, but to move the plot.

I loved *The Magicians* from the moment I realized how well the characters are constructed, how real the problems are, even if mingled with magic, how wide the range of depicted emotions is, and how easily to understand their decisions are, because they are just like us, young and dumb.

I totally recommend this TV show for the YA readers, for anyone who wants a touch of magic in their lives, or need something that will keep them on the edge of their seat (them cliffhangers, man...).

Ionela Bartoli-Corciovei
Editori: **Ana-Maria Iftimie, Mădălina Carp**

PENNY DREADFUL

Seasons: 3 (completed)

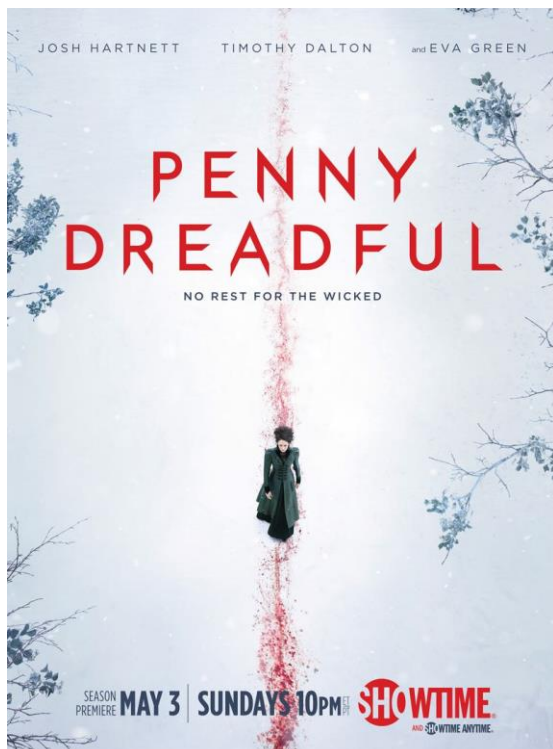
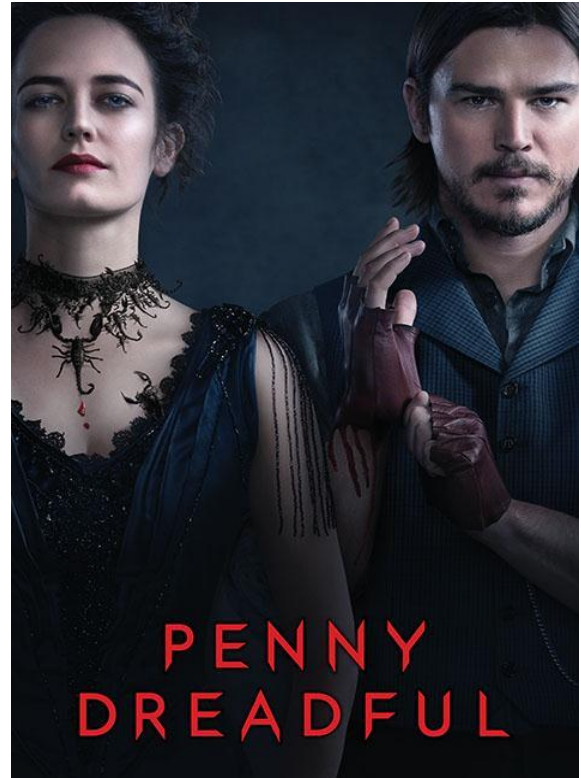
Company: SHOWTIME

Runtime: 2014-2016

Starring:

- Eva Green (Vanessa Ives)
- Timothy Dalton (Sir Malcolm Murray)
- Josh Hartnett (Ethan Chandler)
- Harry Treadaway (Victor Frankenstein)
- Reeve Carney (Dorian Grey)

The TV Show is based on a cheap popular serial literature, with the same name, produced during the nineteenth century in the United States. The subject matter of these stories was typically sensational, focusing on the exploits of detectives, criminals, or supernatural entities.

I think you have pretty much figured from the title what this show is about: yes, it's about some scary, bloody and supernatural stories brought together and transformed into an awesome TV Show that we, horror genre lovers, desired and dreamt about.

For those who've watched Supernatural, don't be too quick to judge because the storyline is way better and far more interesting. For those who haven't, but drooled at Sleepy Hollow, well, Penny Dreadful is your show. Even if you are still fighting the decision whether to watch it or not, think of "The Last Samurai", "Gladiator" and "007 Spectre" because these are only some of the movies written by John Logan, who also wrote Penny Dreadful.

I'm going to stop now with all this bragging and tell you about the show. So, there is a Victorian setup in the dark and misty territory of London, where Sir Malcom Murray is looking for his daughter, Mina (yes, Mina, from Bram Stoker's *Dracula*, it's not just a name coincidence), with the help of Vanessa Ives, who is some sort of witch, the American werewolf, Ethan Chandler and Dr Victor Frankenstein (the guy who resurrects the dead and sews up corpses). Together, they fight the evil that lies in the dark corners of the grey, wet and dirty 19th century London.

As a short description of the characters, we have: Sir Malcom Murray, the hopeless father in pain, craving for his daughter's safety and willing to sacrifice everything to save her; Vanessa Ives, the very powerful, but not-aware-of-it witch with the sense of self sacrifice and the mistress of the Devil; Ethan Chandler, the secret American werewolf who is trying to forget the past and the fact that he is a cold blooded criminal and who wants to have a new life; Victor Frankenstein – we all know this one, who is obsessed with resurrecting dead people, but this character is so well shaped and very emotional, sensitive and innocent in a way, that you will love to follow during the show. I saved my favourite for last and that is Dorian Grey, THE masterpiece of Oscar Wilde; Dorian Grey, the immortal beauty of the high class society, the young, everlasting gentleman who has a nasty looking portrait capturing his mortal soul.

With all that said, the downside of the show is the ultimate clichés: the same old story of the good fighting the bad, the evil trying to conquer a certain lady and bring destruction and a thousand years of darkness and suffering to the whole world.

In closure, I just want to say, with all my good intentions and pure heart, that for me, a very desperate lover of horror movies and horror stories and bloody tales about all sorts of unnatural things, that I loved, even *adored*, this TV Show and if you are looking for this kind of movies to watch, I totally recommend Penny Dreadful. You will be delighted and pleasantly impressed.

Mariana Adriana Petcu
Editori: **Mădălina Carp, Ana-Maria Iftimie**

STUDENT LIFE

INTERVIEW WITH AN ERASMUS STUDENT

Mădălina: Tell me a little bit about yourself!

Nazli: I am Nazli. I am 20 years old...

M: 20? When is your birthday?

N: 15 august 1996. I study English Literature in Turkey and I am a 3rd year student, which is not the last year in our University. We study 4 years.

M: What is your university like? Tell me about college life in your country!

N: I live in one of the big cities in Turkey, Izmir, and my University is close to Izmir, it is actually in Manissa.

M: Your University is close to your home? Why did you choose this?

N: Because my city is beautiful and I didn't want to leave it! I love my city! So Manissa is a small city, not crowded at all, it actually resembles Galați a lot. It has a great mountain view and you could say that the grass there is always green. There is not much to do in Manissa, but because it's so close to Izmir, it takes only 20 minutes by bus, you can go there and have fun if you want to.

M: And why didn't you want to go to Istanbul, for example?

N: First of all, because of grades actually. And second, because I never really thought about going to university in Istanbul. It is really crowded and I don't like that kind of city. I have been living in one already. And I know Istanbul is even more crowded than Izmir. I have thought about Ankara, which is the capital of Turkey, but I couldn't go study there because of my grades. But I never considered Istanbul.

M: Ok and how were your first two years of University?

N: It was really different because I didn't want to study English literature at first. I used to be too lazy to read books. And I also didn't know much about literature because in primary school, and also in high school, we only take grammar lessons and vocabulary, speaking. We don't read much except for short stories, fragments, articles and so on. And I always thought that if you go to English literature you will have to read so many books and for me it seemed that it will be too much. But as I wanted to become a teacher after university, I knew I

had to stay put, finish the four years and then I would fulfill my dream. In my head I always had this idea that I would become a teacher.

M: Oh, so have you always wanted to become a teacher?

N: Yes, since childhood.

M: Really? Why?

N: I don't know. In Turkey if you ask a kid "What do you want to be when you grow up?" you can only get three answers: a doctor, a policeman and a teacher. It's like the popular jobs in our country. Maybe that's why I chose being a teacher ever since then.

M: Ok, so after college you will only be teaching grammar until high school level, or have you changed your mind?

N: Exactly! Now I have changed my mind. After I started university, in my first year, I discovered how beautiful literature is. Trust me, this is another world, you know? Because every author expresses their feelings in a truly beautiful manner and I love it. In that moment, after I noticed this, I told myself: you need to be a professor, but not in primary school or high school to teach grammar, instead, you need to teach people Shakespeare, you need to teach people beautiful English poems and dramas, those kinds of things.

M: Aw, that is so sweet! Ok, now you're in your third year, yeah? Why did you choose to go on an Erasmus experience?

N: Yes, well as I told you I am a really lazy person and I never thought about doing Erasmus. But I heard somewhere something like: Erasmus is about going to another country, study there, make new friends and memories, have fun, etc, you know, the general presentation. And I started considering it, because I also had high marks, now I love studying and I get really good grades: my average is 3.60 out of 4. Haha, I am a nerd, you could say. And people also encouraged me to try it, so I did.

M: And how was the process?

N: I took the language exam, which was English, of course, and I arrived late so I didn't think I would pass it. There were 50 questions and I only got to solve 30 or something, but luckily they were all correct and I got on to the next stage. My grade was 80 out of 100 points. It is not a great mark actually, because there were other colleagues who had higher ones, but I had a good mark from my courses at college. So, in the end I had a list of three options which were Spain, Poland and Romania. I chose Spain first, because I really wanted to visit it, I love that country! And then Romania. Poland was not at all attractive to me, I don't know why, just that it didn't sound right. So, from Romania, there were three schools and I put Galați first. It was fate I think, just a spur of the moment decision, because I never researched before or anything. And, yeah, I got this placement. The girl who got a higher mark on the test, she is in Spain now.

M: And that is the reason you are here! Because my next question was going to be why you chose Romania, Galați. But it was fate after all.

N: Yes, truly it was fate. From my University, we were five students who were going to Romania and the other four are all in Alba-Iulia and I am the only one here. I came by myself and it was really hard. If I went with them, it would have been easier, because we were a group of the same nationality.

M: Maybe it went like this as to be a challenge for you to grow. Do you feel like you've matured since coming here?

N: Of course, definitely! I had to find my way in a foreign country, speaking a foreign language. It was really difficult coming here from Bucharest. I consider it my first obstacle that I achieved. Then, I had to get used to living here, in a foreign city, different people. And I feel myself grow up, just because I am solving all the problems I face all alone, I have no one here. But you know what? Friends become your family and, if I didn't have my Erasmus friends, I couldn't stand it.

M: On that account, you have finished a semester here and already started the second one. Tell me how you find our University, the Faculty of Letters, the professors, the buildings, the campus etc.

N: I only take English courses, from all the years, with almost all the English groups. The English teachers are awesome! Trust me, they are!

M: Oh, comparing them to your teachers back in Turkey? Or just in general, because you consider them good at explaining and so on?

N: No, not like that. I don't like comparing things, especially concerning teachers, because I love all of my teachers and I respect them, too! But in here I noticed that they are not the usual type, as in they come give you the lesson and that's all. They are like a guide; they lead you in finding your answers. For example, Mrs. Stan (prof. Steluța Stan). I like her, she is awesome! She is so enchanting, making jokes all the time. First of all, she is so sarcastic and I love it! All of her classes, I truly enjoyed!

M: What about other teachers or other courses in general?

N: Mrs. Praisler (prof. Michaela Praisler), too. Again, she is so funny and sarcastic, plus she has a great way of teaching. She doesn't resume just to explaining the poem and showing us the metaphors, etc. She makes an entire conversation with us on the sidelines of the poem, which is great. Regarding the facilities, I personally think you are fully equipped. You are provided with just the right environment to learn with elegant classrooms, big hallways and a very green campus. In Turkey, you can expect the same thing.

M: Do you feel this Erasmus experience will help you in the future?

N: Yes, because I think speaking is really a missing part from the process of learning English in Turkey. I have improved so much, I understand everything and now it's easier to find my words and express myself. Back in my city, there really isn't any opportunity to speak with foreigners as they only go to tourist places and I consider 'wanting to speak English better' was one of the main reasons for coming here. Plus, how I have grown as a person, I am really thankful that I got this experience.

M: Nazli, how do you find the people of Romania?

N: Oh, I fell in love with Romanians! And I think the main reason is that we have several things in common and many similar words, dishes and customs. You have "Poftă bună!" which in Turkish is "Afiyet olsun" and this shows how you are a hospitable nation like we are, because you also use it so often. Also, when you have a "Misafir" (trad. ro. "musafir") you treat

them so well, again like in our country. The food is so familiar: we cook chicken the same way you do and also the famous dishes that are similar in pronunciation and composition: "Çorba", "Fasulye" (trad. ro. "ciorbă", "fasole"). Another thing that I fell in love with is the language and the music. Before, I only knew Inna and Alexandra Stan, but now I can't stop listening to Carla's Dreams and Mihail! Even though I don't understand a thing. Music truly goes beyond language. I only know a few Romanian expressions that I wrote down to remember.

M: Nice! So, I guess this is it. It was really nice talking to you. Any final words before we end this interview?

N: Thank you for choosing me! I feel really honoured and I hope that my story will inspire others to go on the adventure that is Erasmus and make new memories on their own.

Mădălina Carp

P.B. – UN INGREDIENT AL SUCCESULUI PERSONAL

În acest prim articol relatez despre StudentHub, evenimentul care a avut loc la Galați, pe 24 martie anul curent, organizat de AIESEC România (organizație internațională de voluntariat, reprezentată și în țara noastră), al cărui subiect a fost *Personal Branding*-ul și cum te poți promova pentru a-ți construi o imagine personală puternică.

Invitatul acestui eveniment a fost Gabriel Ursan, un important blogger gălățean la gabrielursan.ro, blog de tehnologie (unul din cele mai cunoscute din România), antreprenor, trainer de vânzări și fondatorul companiei de marketing online UAdvert. Acesta a prezentat și a vorbit despre tactici prin care putem obține succes în construirea imaginii personale, punând accentul pe blog ca instrument de personal branding.

Înainte de a începe, a prezentat un rezumat al carierei sale. Am aflat că drumul și l-a început ca angajat al AGRESS, în magazinele acestora de retail IT EuroGSM, avansând și devenind manager de magazin. În 2007 a devenit trainer de vânzări, acest lucru transformându-se în pasiune și ajutându-l să se dezvolte personal. Avea 20 de ani în momentul în care a susținut primul training de unul singur. În 2009 a creat în cadrul firmei un department de dezvoltare prin intermediul căruia, prin sacrificii și reducerea costurilor, a ajutat firma să depășească criza economică. Treptat, a căpătat și alte responsabilități în cadrul firmei, a înființat o nouă afacere în cadrul acesteia, învățând și dezvoltându-se pe partea de management și marketing. Mai târziu a devenit și antreprenor.

A început lucrul în mediul online în 2009, trebuind să învețe tot ce era nevoie pentru a se putea descurca în acest mediu. A ajuns în top 10 bloguri de tehnologie din România. În prezent are aproximativ 50000 de accesări pe lună, cam 1600 pe zi.

Și a continuat răspunzând la întrebarea: „Ce este Personal Branding-ul?” Este o practică prin care oamenii se promovează sau/și își promovează carierele ca pe un brand. Presupune stabilirea unei imagini sau impresii în mintea celorlalți cu privire la un individ, grup sau organizație. Când știi că ai devenit un brand? Atunci când oameni străini, ce nu te-au văzut până la acel moment, te recunosc pentru ceva anume. Aceasta nu înseamnă că personal branding = faimă, ci că ești recunoscut ca având competență maximă într-un domeniu anume.

Și acum te întrebi probabil care ar fi avantajele personal branding-ului. Acestea ar fi că poți găsi un job mai bun, că poți aduce clienți mai buni pentru compania ta, capeți recunoaștere la nivel de industrie. Un alt avantaj ar fi că ideea de marketing capătă o abordare mai umană și că, prin acesta, poți deschide mai multe uși la nevoie, poți căpăta sprijin sau găsi oportunități.

Dezavantajele ar fi diluarea brand-ului pe care îl reprezintă, surclasând imaginea acestuia, limitându-i acoperirea. Alt dezavantaj ar fi că există riscul ca atunci când tu, prin acțiunile și conduita ta, îți deteriorezi imaginea. Acest lucru are repercursiuni și asupra brand-ului și a companiei. Există și dezavantaje de ordin personal, întrucât îți poate limita timpul liber și poate constitui o sursă de stres în plus.

Brand-ul personal se poate construi folosind două canale: offline, respectiv online.

Promovarea imaginii, a brand-ului personal în afara internetului constă în participarea la întâlniri, workshop-uri, diverse cursuri pe domeniul tău de activitate, evenimente de public speaking și de caritate astfel putând căpăta expunere în mediul local și național. Poți deveni o influență online asupra diverselor segmente ale societății.

În ceea ce privește promovarea online, se pot folosi rețele de socializare precum Facebook, Youtube, Instagram, Pinterest, etc. Alte canale sociale de promovare de media marketing sunt, evident, blogul personal și ceea ce se numește email marketing. Aici deschid o scurtă paranteză pentru că a trebuit și eu să mă informez despre conceptul acesta și ce presupune el și am găsit că este o formă de internet marketing ce presupune trimiterea unui mesaj comercial unui grup de oameni prin intermediul emailului.

Astfel, pentru a atrage vizitatori și clienți se folosesc două tehnici: inbound marketing, respectiv outbound marketing. Pe scurt, inbound marketing se realizează atunci când tu, ca blogger sau creator de conținut, atragi potențialul client sau vizitator, furnizând informație, conținut folositor și în acord cu interesele acestora, neinvadându-i spațiul virtual personal, ci câștigându-i încrederea și păstrându-i-o.

Outbound marketing, metodă opusă primei, considerată agasantă, prin care potențialii clienți sau vizitatori sunt atrași prin publicitate continuă, telemarketing, oferte prin mesaje tip spam, încercând să atragă cu orice preț atenția.

Acestea fiind zise, trecem mai departe la următorul punct unde vom afla tipurile de blog-uri, de ce ai nevoie pentru a crea un blog și de ce să faci pasul acesta.

În primul rând, ar fi **trei tipuri principale de blog-uri**:

- personale – cu o amprentă subiectivă pe autor și preocupările lui;
- generaliste – ce tratează diverse subiecte în același timp: de la sport la gastronomie etc;
- de nișă – specializate pe un singur domeniu: de exemplu blog-uri culinare, de tehnologie.

În al doilea rând, pentru a-ți crea un blog ai nevoie de **trei componente de bază**, și anume:

- înregistrarea unui domeniu – adică, ca în exemplul www.numed.com, ce implică achiziționarea și rezervarea domeniului pe o perioadă limitată de timp. Un domeniu .info sau .com ar fi cam 5-10 dolari pe an, iar un domeniu .ro ar fi cam 40 euro, plătit o singură dată;
- achiziția unui pachet de hosting – găzduire pentru site-ul/blog-ul tău, cu servicii de mentenanță, pentru început cu costuri de 3,5 euro pe lună;
- instalarea unei platforme de blogging precum Wordpress, blog.com, Blogger.

De ce blog și nu altceva?

În primul rând pentru simplul motiv că este al tău, îți aparține, ești deținătorul a tot ce va fi publicat, pentru că îți poți împărtăși ideile și sfaturile, te ajută să te relaxezi, eliberând frustrări și, de asemenea, pentru că poate fi un exercițiu antreprenorial, de disciplină, pentru că poți scrie și citi, te pune la muncă din punct de vedere intelectual, psihic, și ar mai fi faptul că blog-ul poate fi o sursă de satisfacție personală.

Părerea lui Gabriel Ursan este că lumea preferă blog-urile pentru că în spatele lui se află o persoană reală, cu care te poți identifica, deschisă către oameni, accesibilă, cu propriile păreri și perspective: informațiile și conținuturile sunt informale, atractive, scrise într-o manieră prietenoasă, într-un limbaj pe înțelesul tuturor; de asemenea, se formează și o comunitate cu aceleași hobby-uri și interese, în care membrii se pot cunoaște și pot împărtăși păreri, construind încredere.

Și acum, o întrebare importantă pentru mulți oameni: **Cum câștigi din blog?**

Prin ceea ce se numește marketing afiliat, adică găzduire de reclame pe site-ul propriu sau folosirea click-ului de afiliat, care constă în adăugarea de către blogger sau proprietar de site a unui link către un site de retail partener, pe care vizitatorii blog-ului îl accesează și de unde pot achiziționa diverse produse, blogger-ul primind un comision pentru vânzarea respectivă, care poate fluctua în funcție de tipul produsului.

Publicitate, mai exact realizare de promovări pentru diverse persoane, brand-uri, contra cost sau, ocazional, gratuit.

Vânzând și promovând, dacă dispui de acestea, produse proprii, hand-made/DIY, produse de tip ecologic, organic, etc.

Traficul pe blog poate fi de trei tipuri:

- trafic pe care îl deții: newsletter;
- trafic pe care îl obții prin colaborări cu alți bloggeri, implementarea unui chat online prin care să îți legătură cu vizitatorii și să îi transformi în abonați permanenți ai blogului;
- trafic pe care îl cumperi, prin reclame cu link către site, contra cost, plasate pe alte site-uri.

A urmat o sesiune de Q&A unde participanții i-au putut adresa întrebări invitatului și au primit sfaturi. Preponderent, aceștia au vrut să afle ponturi care să îi ajute să pornească un blog, să crească și să mențină numărul de abonați și vizitatori; de asemenea au fost întrebări despre ce subiecte ar trebui evitate, dar și care ar fi câștigurile de pe urma acestei activități.

Evenimentul s-a încheiat cu un exercițiu de meditație sub forma unui joc al schimbărilor. Lecția oferită de acest joc a fost că deși pot fi realizate schimbări legate de propria persoană, de caracter, de perspectivă sau fizice, e important ca acestea să fie permanente, să nu se renunțe la ele din teamă sau comoditate și să ai curajul de a ți le asuma și de a înfrunta criticile.

Adaug aici un link către blog-ul domnului Ursan: <https://www.gabrielursan.ro/>.

Accesați-l, explorați-l și poate vă veți și abona!

Emanuel Ghimpu
Editori: **Mădălina Carp, Ana-Maria Iftimie**

DE PRIN LUME

Bușteni

~Fundul găleții cu munți~

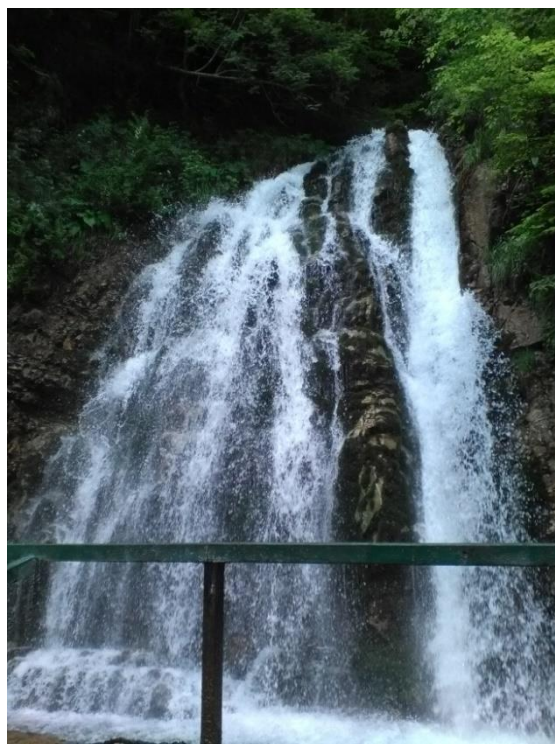

Anul trecut, cam pe la începutul sesiunii din vară, când trebuia să trăiesc cu cafea și adrenalină, părinții m-au târât într-o vacanță impromptua la Bușteni. Asta a însemnat pentru mine că a trebuit să dau un examen înainte de vreme. Cu alte cuvinte: 2 săptămâni de studiu intens s-au compresat într-o singură săptămâna de studiu non-stop.

O să încep prin a presupune că știm cu toții ceva despre Bușteni. Pentru cei care încă n-au ajuns în partea aia de țară, Bușteniul e un oraș turistic, din nordul Prahovei, într-una din văile Munților Bucegi, plasat atât de strategic, că oriunde te-ai uita, vezi munții cum te privesc ca niște giganți de printre nori. Ca și copil al junglei de asfalt, pot spune că primele mele momente acolo au fost șocante și, chiar dacă acel șoc inițial s-a diminuat cât am stat acolo, probabil nu va dispărea niciodată.

Muntele e exact atât de uluitor și splendid.

Deși era jumătatea lui iunie când am ajuns eu acolo, am descoperit că vremea la munte e exact ca o femeie gravidă – acum e soare, acum plouă, acum dai și cămașa jos de pe tine, acum e frig de crapă pietrele. Să zicem că mi-am învățat lecția, și data viitoare o să-mi iau și geaca de iarnă, doar ca să fiu eu sigură.

Bușteniul nu este chiar atât de mare, format majoritar din magazine, hoteluri și restaurante. Dacă e să fiu sinceră, nu cred că-i trebuie mai mult de atât, având în vedere obiectivele turistice din zonă, printre care se numără: Biserica Domnească, Crucea eroilor români căzuți în Primul Război Mondial (poziționată în vârful muntelui și care luminează noaptea), Babele și Sfînxul (la aproximativ 15 min. cu telecabina – sfat personal: nu vă urcați în telecabină cu o gașcă de copilași de primară; nu e o experiență prea bună pentru psihicul sau stomacul vostru – sau la câteva ore de drumeție, de la poalele muntelui),

Mănăstirea Caraiman, Castelul Cantacuzino (10/10, m-aș muta acolo, aveți tur al castelului, bar afară, la etaj este mereu o expoziție de artă – eu am prins-o pe cea a lui Marc Chagal, după care a fost expoziție cu Van Gogh – și oferă un fel de mini-lecții de tras cu arcul/armă la țintă) și Cascada Urlătoare (la 2-3 ore de mers, din oraș – urmați copacii marcați cu cercul roșu cu contur alb).

Mîncarea este bună și chiar ai de unde alege, supermarket-uri sunt la discreție, la prețuri de oraș turistic, oamenii sunt de treabă. Există mari posibilități să fii integrat într-un grup de drumeție, când te duci undeva, chiar dacă tu n-ai nici o treaba cu ei.

Mare grijă la programe. Unele locuri se deschid la 12:00, altele doar vara. Am găsit un muzeu, cu niște machete geniale înăuntru, care era deschis doar vreo două-trei luni pe an. Contemplam sincer să sar gardul, măcar prin curte să mă plimb, dar erau părinții cu mine, și... Lecția zilei, nu contemplați de-astea. Respectați legea. Preferabil este ca atunci când va faceți întinerariile pentru zilele de vacanță, să verificați întâi programele locurilor pe care vreți să le vizitați.

De asemenea, sugestie personală, când va căutați cazare: să nu fie nicăieri în vecinătatea gării sau a șinelor de tren. Nu e nimic mai mișto decât să te trezești la 3 dimineața, crezând că vine războiul, când, de fapt, vine doar trenul.

Una peste alta, Bușteni e clar un loc care merită vizitat. Eu m-am bucurat în timpul vacanței mele și de acoperirea de la Orange (eram în vârful muntelui, dar îmi felicitam colegile pentru notele de la examene, și discutam subiectele fără probleme). Totul merită vizitat, de la căsuțele și locurile din oraș care și-au păstrat arhitectura, la munții și pădurile din jur. E așa, de savurat ca o înghețată rece într-o zi de August, la 3 după-amiază.

Ionela Bartoli-Corciovei
Editori: **Mădălina Carp, Ana-Maria Iftimie**

#iStudent